

Følgeskab i saa Henseende og gemme, hvad de eventuelt kunde have Lyst til at fremsætte angaaende Lovforslagets Bestemmelser, til Finanslovens første Behandling. Med disse faa Bemærkninger, og idet jeg henholder mig til den højtærede Indenrigsministers Forelæggelsestale, skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Hauge: Den højtærede Indenrigsminister har i sin Forelæggelsestale sagt, at det var ønsket her paa Rigsdagen at se Tiden an med Hensyn til de prisregulerende og andre dertil knyttede Foranstaltninger; derfor har han forelagt Forslag om at give den gældende Lov om Afvikling af de prisregulerende Foranstaltninger Gyldighed uforandret indtil den 15. April 1921. Det er min Opfattelse, at Tiden i nok saa høj Grad vilde være inde til at træffe prisregulerende Foranstaltninger som til at se Tiden an med Hensyn til disse, men jeg skal ikke gøre nogen Indvending imod at udsætte Debatten om Spørgsmaalet, indtil Finansloven foreligger til første Behandling, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale, at vi tager Lovforslaget, saaledes som det her foreligger. Jeg vil dog sige, at selve Afviklingsloven har vist sig at være i adskillige Henseender lidet fyldestgørende. Jeg gjorde allerede, da Loven var til første Behandling her i Salen, opmærksom paa, at det Ottemandsudvalg, som skulde virke paa Rigsdagens Vegne, vilde faa en vanskelig Stilling; enten vilde Udvalget se sig nødsaget til at kaste sig med stor Energi ind i et Arbejde, der egentlig var det fremmed, eller ogsaa maatte det gaa let hen over Sagerne. Udvalgets Betydning har efter min Opfattelse været ringere, end jeg havde ventet. Forholdene har medført, at Udvalget maatte gaa let hen over Arbejdet. Men, som sagt, Tiden er ikke nu til at føre en Debat derom, og jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg dog mener, nu da Sagen faktisk foreligger til Afgørelse, at burde gøre opmærksom paa, at dette, at vi tager Loven uforandret, ikke er ensbetydende med, at vi godkender den; det skal ikke kunne siges, at vi er af den Opfattelse, at den ikke burde være anderledes.

Om Den overordentlige Kommission siges der intet i selve Lovforslaget. Derimod er der gjort en Bemærkning om Den overordentlige Kommission af Indenrigsministeren i hans Forelæggelsestale. Han

siger, at netop derved, at man forelægger Lovforslaget, rejses Spørgsmaalet om Den overordentlige Kommissions Forbliven; og det er rigtigt, idet der i Loven er en Bestemmelse om, at Den overordentlige Kommission skal gøre Indberetning til Afviklingsudvalget, det saakaldte Ottemandsudvalg. Men Indenrigsministeren tager ikke Stilling til Den overordentlige Kommission; han siger, at der skal optages en Forhandling, og derefter skal der finde en Afgørelse Sted om, hvorvidt Den overordentlige Kommission skal forblive uændret, nu da Forholdene er anderledes, end de var, da Kommissionen blev nedsat i Augustdagene 1914. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad han forstaa eller hvad man skal forstaa ved disse to Ord: Forhandling og Afgørelse, hvem der skal føre Forhandlingerne om Den overordentlige Kommissions Forbliven eller Ikke-Forbliven. Jeg gør det, fordi jeg skønner efter Erfaring, at Den overordentlige Kommission maa kræve ret hurtigt Svar paa, om den fortsat skal virke eller ikke. Endnu er den uden Vejledning i den Henseende. Den eneste Vejledning, den har med Hensyn til Ministeriets eller Regeringspartiernes Stilling til den, er den Vejledning, den kan søge i de Artikler, der nu og da skrives om den og dens enkelte Personer, og hvori disses Forhold til Regeringen, deres Indstillinger og Motivet for disse karakteriseres paa ganske urigtig Maade. Jeg tillader mig at bede den ærede Indenrigsminister om paa dette Spørgsmaal om muligt at give mig et Svar, som er fyldestgørende.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget; jeg har ikke, saaledes som Forholdene ligger, noget Ønske om, at det skal henvises til et Udvalg.

Pitzner: Jeg kan paa mit Partis Vegne tiltræde det foreliggende Lovforslag og ogsaa tiltræde, at det eventuelt gennemføres hurtigt. Naar Hr. Hauge var inde paa, at Loven og Arbejdet i Udvalget i adskillige Henseender havde været lidet fyldestgørende og navnlig været lidet fyldestgørende for de 8 Mænd, som sidder i Udvalget, kan jeg i nogen Maade give Hr. Hauge Ret. Men dette Forhold bunder i og for sig ikke i Loven; men i, at vi fra de Institutioner og Kommissioner eller Ministerier, som sender os Sager til Behandling, faar dem for sent tilsendt. Vi burde kunne gaa ud fra, at de Sager, der